

Fohász a jelen id?ért

2019 január 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Rettent?en elbutultunk, hiába a sok információs csatorna.

Magyarországon a futballon kívül a történelemhez értünk a leginkább.

Hosszú évek óta figyelem, ahogyan a tízmillió történész országában lényegében minden múltbéli eseményr?l hajszálpontos ismereteket közölnek olyan emberek, akik máskülönben a bécsi béke évszámát összekeverik a kiegyezésével. Ami nem volna baj, tudatlannak lenni nem szégyen, kölcsönös a tehetetlenségi érzés, a történész meg nyilván nem tudja megbütykölni a kocsit, a furnérlemezt is csak forgatja a kezében, ahelyett, hogy valamilyen hasznos m?veletet végezne rajta. A baj az, hogy a tudatlanok, akiknek nincsenek kétségeik, matematikai szükségszer?ségként beszélnek nagyon is relatív megítélés?, komplex történelmi eseményekr?l.

Manapság a szobrok fontosabbak, mint az él? emberek. Semmi sem tudja annyira lázba hozni a politika iránt érdekl?d? közönséget, mint a múlt. Bele is beszél mindenki jobbról és balról, ki-ki a saját fájdalmát menedzseli, szigorú történelmi magánvizsgálatok után. És aki a bölcsek kövét megszerezte, magyarul három perc történelemórán átesett, saját anyagként adja tovább a lázas víziókat, a hamis tanokat.

Mondanom sem kell, hogy az amat?r *történészkedés* inkább a politikai jobboldalon mutatkozik ferde hajlamként. Polgárok százezrei, meglehet, milliói beszélnek olyan elérzékenyültséggel mondjuk a pozsonyi csatáról, mint a saját családjukról. Tisztességben meg?szült hidegburkolók emlegetik saját kutatásaik alapján – amely általában uruguayi fogorvosok huszonöt példányban megjelent könyveinek felületes ismeretét jelenti – úgy a magyarság ?történetét, mintha éppen a saját fiatalkorukról szólnának. Mindent elhisznek, minden agyament teóriát népszer?sítenek. És a múlt idej? láz egyre jobban lehúz, nem ereszt. Ott tartunk, hogy történész barátom szerint az ismert táltos megálmodott víziói telt házat vonzanak az ország valamennyi m?vel?dési házában, de az ? szakmai megalapozottságú, népszer?sít? el?adásaira a kutya sem kíváncsi. Holott – ezt már én mondom – kétségkívül személyében tisztelhetjük az adott korszak egyik legkülönb hazai kutatóját, aki ráadásul jól beszél, színes egyéniség.

A mitikus magyar múlt, a „titkos történelem” és f?leg az „Akadémia” *(amely inkább jelenti a szakemberek gyülekezetét a sarlatánok szemében, mint valódi értékítéletet, hiszen a bírálók gyakorlatilag életükben nem olvastak egyetlen szakkönyvet sem)* alkalmasint nagyobb társadalomformáló er?, mint a valódi tudományosság. Nem tudom, hogy jutottunk ide, de akármerre nézek, a való életben, kommentek között, baráti beszélgetésben mindig felbukkannak a sarlatán önképz?kör tagjai, akik simán elférnének a planétán, ha megelégednének a csodabogár státusszal, de nem, lassan a f?sodorhoz tartoznak. Aki pedig tanulta a történettudományt, ért is hozzá, annak jobb csendben maradnia, már ha nem akar egy perc alatt hazaáruló címkét aggatni magára.

Soha nem fogadtam el, hogy az ostobaság ellen ne emeljük fel a szavunkat, ha az magyar emberek, a politikai közösségünk tagjainak köréb?l származnak. Ellenkez?leg: úgy gondolom, hogy felemelni a szavunkat kötelességünk. Még akkor is, ha a fenti sorokat sértésnek tekintik azok, akiknek nem dolguk a magyar történelem bonyolult összefüggéseinek tételes vizsgálata, de önkéntesként harcolnak az „Akadémia” ellen.

Szóljunk egy pár szót a politikai baloldalon helyet foglalókról is, akik mindenest?l beleragadtak a múltba, féltékenyen méregetik az új kutatásokat, gyanakodva figyelik a felnövekv? tudósnemzedéket, akik adott esetben éppen az ? kutatásaikat döntenék halomba, ha dönthetnék. A hivatalos tudomány képvisel?i, az íróasztalukhoz ragaszkodó régi komcsik és liberálisok, gyakorlatilag megszállták a magyar szellemi élet kulcspozícióit. Miért lenne másképp ez a magyar történettudomány legfontosabb kutató m?helyeiben? Futtatott és sztárolt értelmiségiek tucatjai jutnak eszembe, akik a pártállami id?kben bevették magukat egyetemre, tanszékre, kutatóintézetbe, és nyilvánvalóan onnan is fogják kivinni ?ket végelgyengülésben. Hogy a világ elrohant mellettük, és hogy kutatói ösztönük úgy 1993 óta nem m?ködik, csekélység. Az már nagyobb baj, hogy tudományos fokozataik, kitüntetéseik, kapcsolatrendszerük birtokában továbbra is csak ?k látszanak, a gondolkodás rugalmasságának gátat szabnak, ?rködnek és basáskodnak a magyar szellemi élet rájuk bízott hódoltsági területe felett.

Ebb?l aztán nem sülhet ki más, mint egy sz?k, irigy, manipulatív szakmai közeg, miközben a sorsukra hagyott és mindenféle sarlatánoknak felül? egyszer? emberek tudás és jó szemlélet nélkül maradnak. Manapság semmi sem kevésbé fontos a magyar társadalomban, mint a szellemi betev?. Úgy látom, rettent?en elbutultunk, hiába a sok információs csatorna, hiába számos új felfedezés, ha nem illeszkednek a rögeszméinkhez, akkor önmagukban nem is annyira érdekesek.

Én most tehát jelen id?ért fohászkodom. Hogy el tudjuk engedni a múltat, és végre magunkkal foglalkozzunk. Boldog országban élnénk, ha a pozsonyi csatáról a történész referálna, nem pedig a hidegburkoló. De olyan

történész legyen, aki nem foglya a saját mítoszának, és hasonsz?r? társaival nem rontja az alkotó légkört már évtizedek óta. Jelen id?ért fohászkodok tehát, olyan nemzetért, amelynek tagjai nem állandóan a múltba tekintenek. Akik nem hetven vagy ezerhetven évvel ezel?tti eseményekkel jegyzik el magukat, nem szélhámosoktól várnak útmutatást, hanem maguk alakítják az életüket. Olyan magyarokért, akik nem ismételgetik unos-untalan azt az egyébként vaskos közhelyet, hogy múlt nélkül nincs jelen, nincs jöv?. De van, nagyon is létezik. Bizonyság erre, hogy történelmünkben minden nagy reformer, eredeti gondolkodó mindig a maga korának éget? kérdéseire keresett választ, nem pedig a múltbéli sérelmekb?l indult ki. Széchenyi István például szellemi megújulásban, korszer? iparban, városépítésben, kereskedelemben gondolkodott, a pozsonyi csata magyarázatát viszont kétségtelenül elhanyagolta.

Ma a feltúrt értelmiségi játszótéren vigadunk, közkincs a múlt állandó, kényszeres magyarázata, az egyik ezt mondja, a másik azt, csak éppen a múlt nem mozdul egy tapodtat sem, nem változik. Az események hajszálpontosan ugyanúgy állnak az id?ben, hiszen megestek, nem tudunk változtatni rajtuk.

Inkább tör?dnénk a jelenünkkel, akadna itt elég munka.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló